

REDACTIONEEL

Dit is voor het eerst in haar bestaan dat *Krisis* met een tweede themanummer over het zelfde onderwerp uitkomt: de Franse Filosofie, of beter: Franse Exotica. Het is opvallend dat niemand van de oude *Krisis*-garde is teruggekeerd: geen artikelen over Derrida, Foucault, Latour of andere coryfeeën, maar een serie over filosofen en sociologen die wat minder bekend zijn. Ger Groot opent de reeks met een artikel over Cioran, de aarts-pessimist, die, horend dat Engeland over vijfhonderdduizend jaar onder de zeespiegel zou verdwijnen, daarin onmiddellijk een reden zag voor iedere Engelsman 'alles op te geven'.

Rudi Laermans vervolgt de reeks met de dromerige sociologie van Maffesoli, die tot nu toe elke bekende dichotomie uit de sociologische handboeken heeft weten te omzeilen en een sociologie, doortrokken van *savoir-* en *vouloir-vivre* heeft ontvouwd: een sociologie levend van en ook levend op de straat, steeds de blikken vangend van voorbijgangers, zich koesterend in de zon op een terras, opgaand in het geroezemoes van kroegen of de opwindende dreun van house-muziek. Maffesoli's sociologie beweegt zich in het schemergebied tussen erotiek en geweld, waar de nieuwsgierigheid naar de ander en het verlangen naar eenwording elkaar afwisselen, bestrijden en in evenwicht houden, waar het ene gebaar het andere oproept en ze soms - even - versmelten.

Koen Geldof zet de reeks op onnavolgbare wijze voort met een streng tractaat over het werk van Michel de Certeau, filosofisch tacticus en tactisch filosoof tegelijk. Certeau betoont zich een meester van het bijwoord, steeds weer cirkelend om wat zich niet bepalen noch vastleggen laat.

En dan is er Michel Serres, in Nederland sinds kort geen onbekende meer, die dichotomieën in duo's, tegenstellingen in complexe netwerken verandert, en heel voorzichtig draden door het labyrint van de wetenschap weeft, wachtend op het juiste moment om *passages* te vinden waar anderen geen doorgang konden vinden. Paul Bosse voert ons de wereld van Serres binnen, een wereld die nooit meer dan een kortstondig stolsel van tumult en ruis vormt.

Verder bevat dit nummer een reactie op het spraakmakende artikel over de universiteit van Chris Lorenz. Ido Weijers en Peter Baggen vragen zich aan de hand van Lorenz' artikel af hoe de univeriteit er binnenkort zou kunnen en moeten uitzien.

Tenslotte een review van Peter Egmond over de Adorno-receptie in Nederland, waarin een viertal recent verschenen proefschriften wordt besproken. Daarnaast recensies over Simone de Beauvoir, Gilles Deleuze, Umberto Eco, en de wetenschappelijke moraal van medisch antropoloog Annemiek Richters.